

HOOFDSTUK 3

WAPENS & DRUGSBEZIT

Erika wist niet hoe lang ze bewusteloos was geweest, hoe lang de tijd die nacht had stilgestaan. Ze was wakker geworden onder nerveuze blauwe zwaailichten. Het ritme danste door haar hoofd. De politiewagen stond geparkeerd bij de brug over de Zuid-Willemsvaart.

Een thermisch laken hield Erika warm en was haar enige schild tegen de koele wind. Een aardige agent, Warre Thys, had onwennig haar wit/blauwe ballerina's en bolletjesjurk bij haar gebracht. Logisch, die moesten op de steiger hebben gelegen. Aan het water, bij Marco.

Terwijl ze haar modieuze ballerina's aanschoot begon Erika weer te huilen. Het verdriet vrat haar van binnen uit op. Het kon toch niet waar zijn dat Marco er niet meer was? Dat hij zomaar dood was? Een paar uur geleden had hij nog een stukje gedanst uit *Romeo & Juliet* van Prokofiev. Hij had haar verbaasd met zijn talent: balletdansen. Nooit eerder was ze zo verliefd, zo onder de indruk geweest van een simpele jongen van vlees en bloed. Marco beroerde haar zoals nooit eerder een jongen haar beroerde, en nu was hij weg, voorgoed.

De eenzaamheid deed haar lichamelijk pijn, alsof elke vezel in haar lijf in de knoop zat, of een onzichtbare last haar hart verpletterde en er alle leven uitperste. Het meisje hield haar tanden stijf op elkaar, in een poging het niet uit te schreeuwen. Ze zou al gauw haar lichte stem verliezen.

Op de Zuid-Willemsvaart zag ze een bootje dobberen. Een duiker kwam boven, maakte een paar gebaren en verdween weer, in het gruwelijk donkere water. De nacht was nog kouder geworden. Erika stak haar hoofd onder het thermisch laken en blies met haar klamme adem de door en door koude stof van haar jurkje warm. Dit kon niet waar zijn, dit was niet gebeurd. Ze droomde dat ze elke seconde wakker zou worden, blij dat het maar een nachtmerrie was geweest. Ze zou met Marco wat leuks gaan doen, picknicken in de zon en praten, gewoon genieten van elkaar.

Voetstappen. Agent Warre Thys en commissaris Miel Reyners kwamen aanlopen op de brug en mompelden onverstaaenbaar tegen elkaar. De aardige, jonge agent Warre kwam naar haar toe en reikte haar een kop hete koffie aan. Brr, zelfs nu kon ze die vieze verbrande smaak niet verdragen, maar de beker gaf in ieder geval warmte aan haar verkleumde vingers.

‘Gaaf het?’ vroeg agent Warre toen hij naast haar ging zitten. Erika staarde doelloos voor zich uit en haalde alleen maar even haar schouders op. Natuurlijk ging het niet.

‘Heb je het warm genoeg?’

Het thermische lakentje zat rommelig om haar lijf gewikkeld. Agent Warre wreef over Erika’s rug, maar dat leverde hem enkel een vermanende blik van commissaris Reyners op. Aan zijn strakke, saaie haarsnit en blonde snor kon je merken dat Reyners er eentje van de oude stempel was. Hij had 55 jaar op de teller staan.

‘Dus ... vertel je verhaal nog eens’, zei de commissaris kordaat. Erika kon haar oren niet geloven. Ze had echt geen zin om die gruwelijke avond voor de vierde keer te beleven. De Schaduw, het schot, het water, Marco.

Ze veegde snel de tranen uit haar helblauwe ogen en probeerde haar verdriet te verbergen waar de agenten bij waren. Na de dood van haar ouders had Erika zich voorgenomen om altijd sterk te zijn.

‘Ik heb alles al verteld. Marco is dood.’

‘Ja ... Marco’, verzuchtte de commissaris op een ietwat vreemde manier. ‘Die Honda, waar jullie mee reden. Die staat niet geregistreerd. Heb je daar een verklaring voor?’

Erika schudde verbaasd het hoofd. Ze wreef de plakkende haarlierten uit haar gezicht. Niet geregistreerd. Moest zij weten wat dat betekende?

‘Dat wil zeggen dat de auto voor de wet niet bestaat. Waarschijnlijk werd hij dus gestolen, in het buitenland.’

‘Gestolen? Daar weet ik niks van.’

‘Ja ... dat zeggen ze natuurlijk allemaal!’

De commissaris grinnikte ironisch en snoerde Erika op die manier staalhard de mond. Zelfgenoegzaam nam hij een hap van de *donut* die hij in z’n handen had. Had hij helemaal geen medelijden?

‘Ik wist hier echt niks van’, probeerde Erika lief bij Warre. De agent knikte kort en leek haar wel te geloven, maar hij durfde niet veel te zeggen waar zijn commissaris bij was. Een watje!

‘En dit lag in de koffer van die Honda. Daar weet je waarschijnlijk ook niets van?’

De cynische commissaris haalde een zakje met een halve kilo knalgele pillen en een handwapen tevoorschijn. Erika maakte oogcontact met agent Warre.

‘Nee, wat zou ik daarvan moeten weten?’

‘GHB. Gamma-hydroxybutaanzuur. Of noem je het liever G-Rific, of Everclear? Een levensgevaarlijke partydrug. En dan nog wel een halve kilo!’

De toon van de commissaris werd bitser. Hij leek niet in het minst onder de indruk van Erika’s verdriet. Hij dacht dat die pillen van haar waren!

‘Weet ik veel waar Marco mee bezig was!’

‘Ik heb genoeg van je geuleuter over Marco!’

Erika schrok, kroop achteruit en trok het lakentje beschermend om haar lichaam.

‘Mijn vriend is dood!’

‘Verdronken?’ schamperde de commissaris.

Erika knikte. Het schuldgevoel verpletterde haar bijna.

‘Hij werd neergeschoten en viel in het water. Ik wilde hem helpen, maar ... ik kon niet.’

‘Als je vriend verdronken is jongedame, hier in de Zuid-Willemsvaart ... Hoe komt het dan dat we hem niet kunnen vinden?’

Het was niet te bevatten. Konden ze Marco niet vinden?

‘Hij kan toch niet zomaar verdwijnen?’

‘Kan je zijn naam nog eens spellen?’

‘Marco Salvi. S-A-L-V-I.’

De commissaris keek naar agent Warre. Die controleerde zijn notiëboekje en knikte. Dat was de naam die hij genoteerd had en meermaals had gecontroleerd in de databank. De commissaris observeerde Erika oplettend.

‘Marco Salvi bestaat niet, tenzij in een versie van 3 of 88 jaar oud.’

Warre knikte bevestigend.

‘Sorry.’

Erika begreep er niets van. Marco was toch geen spook of zo? De commissaris kwam dreigend dicht bij haar zitten.

‘Voor wie werk jij?’

‘Wat?’

‘Voor wie verhandel jij die drugs? Of ben je alleen maar een koe-rier?’

‘Ik ben zestien! Ik werk voor niemand!’

‘Hoe kom jij dan aan die drugs?’

‘Die zijn niet van mij, dat zeg ik toch?’

‘En die gestolen wagen? Dat wapen?’

‘Daar weet ik niks van. Marco had een wapen.’

Erika wilde zeggen dat ze het aan Marco moesten vragen, maar ze wist dat dit geen zin had. Hij was dood en spoorloos verdwenen, door het zwarte water verslonden.

De commissaris wees naar het zakje GHB-pillen.

‘Je moet niet onderschatten wat dat goedje met je doet, jongeda-

me. Een kleine dosis is genoeg. Het ruïneert je geest, schakelt je geheugen uit. Je weet niet waar je bent.'

Hij liet het uitdagend vlak voor haar gezicht ronddraaien. Erika bleef roerloos zitten.

'Volgens mij ben jij aan het experimenteren geweest.'

'Ik?'

'Je verhandelt het spul, je wilt weten wat je verkoopt.'

'Ik zou zulke pillen nooit nemen.'

'En je tript, verliest jezelf. Gaat naakt zwemmen ... En een paar uur later vinden wij je hier.'

'Dat is niet waar', jammerde Erika en ze keek naar agent Warre. 'Jij gelooft me toch?'

'Probeer gewoon kalm te blijven. Dat is het beste wat je nu kunt doen.'

Erika schudde haar hoofd. Het feit dat die commissaris Reyners zo'n absurd verhaal durfde te geloven deed haar bloed koken. Ze had hier geen zin in. Ze had net haar vriend verloren. Ze had voor haar leven gevochten. Ze wilde naar huis, voor oma zorgen. Uitrusten.

'Laat me alsjeblieft met rust', smeekte ze en ze stond op. Commissaris Reyners knipte met zijn vingers, waarop binnen een mum van tijd enkele agenten Erika's polsen pakten en haar boeiden, met haar armen iets te strak achter haar rug. Het meisje probeerde haar handen los te krijgen, maar de koele metalen ringen sneden in haar vel. Ze voelde zich gelijk benauwd worden.

'Erika Storm. Ik arresteer je op verdenking van autodiefstal, verboden wapenbezit en handel in verdovende middelen.'